Dosarul nr. 5r-1870/2024
4-24055965-12-5r-24052024

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

21 ianuarie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani
Instanța compusă din:
Președinte de ședință, Judecător Ana Costiuc
Grefier Olga Mazur
Cu participarea:
Reprezentantului organului constatator Mîțu Alexandru
În lipsa:
Contestatarului *****
Agentului constatator Toncoglaz Veaceslav

a judecat în ședința publică contestația înaintată de ***** a.n. *****, IDNP *****, domiciliat în *****, r-nul Comrat, s. Budjac, str. *****, 6, ap. 55, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. *****din*****, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 197 alin. (7) Cod contravențional și a deciziei emise în baza acestuia, prin care a fost sancționat cu amendă în mărime de 42 unități convenționale ce constituie de 2100,00 lei,

C O N S T A T Ă:

La data de 15.05.2024, ***** a depus contestație în condițiile art. 448 Cod Contravențional, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. *****din***** și deciziei de sancționare emise în baza acestuia, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 197 alin. (7) Cod Contravențional, fiindu-i numită o pedeapsă cu amendă în mărime de 42 unități convenționale ce constituie de 2100,00 lei, solicitând anularea acestuia din lipsa faptului contravenției cu încetarea procesului contravențional în privința sa.

Potrivit învinuirii aduse, rezultă că, la data de*****, de către agentul constatator – *****a fost întocmit procesul-verbal nr. ANTA01017309, pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 197 alin. (7) Cod Contavenţional al RM, pe faptul că: *„la data de*****, ora 11:20 în or. Comrat, str. Şevcenco, 155, conducătorul auto ***** a admis transportul rutier ..... (text indescifrabil) propriu de persoane din mun. Comrat – cimitir – mun. Comrat, având la bord pasageri, fără a deține pe toată durata transportării la bord lista de control a persoanelor transportate semnată de beneficiarul transportării.”.*

*Tot la data de*****, de către agentul constatator nominalizat mai sus, a fost adoptată şi decizia de sancţionare: sancţiunea principală – 42 u.c. 2100,00 lei.*

Nefiind de acord cu procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare emisă în baza acestuia, la data de 15.05.2024, ***** a depus contestație în instanța de judecată.

În susținerea contestației a fost menționat faptul potrivit căruia, consideră că, agentul constatator a admis încălcarea drepturilor presupusului contravenient și a sancționat persoana în lipsa unei fapte contravenționale.

Așadar, cu referire la încălcarea drepturilor contravenientului, contestatorul face trimitere la neacordarea interpretului la formarea procesul-verbal cu privire ia contravenție, or, contravenientul, nu posedă limba de stat. Precum, agentul constatator nu a explicat despre dreptul de a fi asigurat cu un avocat ales și nu a asigurat presupusul contravenient cu un avocat. Iar, având în vedere necunoașterea limbii de stat, persoanei nu i s-au adus la cunoștință drepturile presupusului contravenient. Prin urmare la formarea procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. *****din*****, de către agentul constatator a fost admisă încălcarea prevederilor lit. i) alin. (1), alin. (3) art. 443, alin. (2) art. 445 Cod Contravențional, ce a afectat în mod esențial fondul cauzei. Agentul constatator vorbea în limba rusă și unele aspecte i le explica, dar nu dispune de autorizația unui traducător licențiat.

Cu referire la fondul cauzei, se enunță în contestație: agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție invocând că, contravenientul efectua transportarea pasagerilor din cont propriu, fără a deține lista de control a persoanelor transportate.

Se explică în contestație că, contestatarul acordă serviciu în favoarea „Centrului Comunitar Anticriză”, care desfășoară activitate de caritate, participând la acest act de caritate ca șofer, transportând persoanele vulnerabile la locul solicitat de oameni nevoiași. Deci el este simplu executor al unei activități de caritate și nu efectua o activitatea comercială sau transportarea contra cost.

La rândul său, „Centrul Comunitar Anticriză”, nu se manifestă ca întreprinderea care își desfășoară activitatea de transport rutier, prin urmare nu poate fi obligată să respecte condițiile prevederilor lit. b) art. 78 din CTR RM.

Se mai enunță în contestație că, „Centrul Comunitar Anticriză”, fiind o asociație obștească, cu ajutorul transportului auto acordat de persoanele fizice, desfășoară o activitatea de caritate, transportând persoanele vulnerabile la locul solicitat de oameni nevoiași.

La rândul său, prevederile art. 78 din CTR, se referă direct la activitatea unor întreprinderi care duc o activitatea comercială, transportând persoanele în cont propriu.

Sub prisma art. 4 CTR, art. 3 al Legii nr. 845 din 03.01.1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, art. 2 alin. (1), (2), art. 6 al Legii nr. 86 din 11,06.2020 cu privire la organizațiile necomerciale, precum și prevederilor alin. (1) art. 245, alin. (1) art. 280, alin. (1) art. 281, art. 382 din Codul Civil, activitatea de caritate a „Centrului Comunitar Anticriză” și a contravenientului, ca un element al acestei activități, nicicum nu poate fi definită ca operator de transport rutier care efectuează operațiuni de transport rutier în cont propriu și, prin urmare, activitatea acesteia nu poate fi reglementată potrivit lit. b) art. 78 CTR.

Potrivit pct. 2 art. 5 din CTR: *activitate ele transport rutier* – ansamblu de operațiuni de transport care asigură nemijlocit deplasarea mărfurilor sau a persoanelor cu ajutorul vehiculelor rutiere, pe distanțe și în condiții prestabilite. Activitățile de caritate ale „Centrului Comunitar Anticriză", nicicum nu se reglementează de prevederile Codului transporturilor rutier, fapt ce respinge poziția agentului constatator cu referire la obligarea deținerii listei de control a persoanelor transportate în prezentul caz.

Petentul transporta persoanele, fiind o parte din procesul de caritate și nu desfășura vreo activitate de câștig.

Cu referire la sancționarea aplicată, se menționează în contestație că, potrivit alin. (7) art. 197 Cod Contravențional, atenționează contestatarul că, potrivit fabulei: „*Efectuarea transportului rutier de persoane și/sau mărfuri, contra cost, în lipsa, la bordul vehiculului rutier, a actelor permisive sau a documentelor de transport specifice tipului de transport rutier efectuat atunci când deținerea lor la bord este prevăzută de legislația în vigoare sau necompletarea lor*.". Un element important este „contra cost", fapt care nu a fost reflectat în actul contravențional și nici constatat. Prin urmare lipsește unul din semnele importante contravenționale pentru a trage la răspundere contravențională a petentului.

Cu referire la alin. (8) art. 197 Cod Contravențional: „*Efectuarea transportului rutier de persoane prin servicii regulate la alte ore de pornire sau pe alt itinerar decât cele prevăzute în graficul de circulație, conform actului permisiv, cu excepția efectuării curselor suplimentare în conformitate cu prevederile art. 90 alin. (4) și (5) din Codul transporturilor rutiere.*", lipsesc toate elementele acestei contravenții, iar agentul constatator nu a invocat acestea elemente prin actul contravențional.

Următorul fapt invocat de contestatar, este acela că, agentul constatator a încălcat prevederile alin. (2) art. 442 din Codul Contravențional, fapt ce duce la nulitatea actului contravențional potrivit alin. (2) art. 445 Cod Contravențional.

Totodată, având neclaritate în descrierea încadrării juridice alin. (7) sau alin. (8) din art. 197 Cod Contravențional, consideră contestatarul că sunt aplicabile prevederile lit. e) alin. (1) art. 443, alin. (2) art. 445 din Codul Contravențional.

Având lipsa de obligație sau o reglementare a procesului de a fi autorizată transportarea pasagerilor cu scop de caritate, a persoanelor ce fac parte din pătura social-vulnerabilă, se exclude o careva penalizare/sancțiune a „Centrului Comunitar Anticriză" și a petentului sub prisma prevederilor lit. b) art. 78 CTR, alin. (7) sau alin. (8) art. 197 Cod Contravențional, iar, prin urmare, este evidentă lipsa unei fapte contravenționale în acțiunile petentului în prezentul caz.

În contextul celor evidențiate, contestatarul mai face trimitere la un lucru deja examinat și intrat în vigoare: prin decizia Curții de Apel Comrat nr. 3a-5/2022 din 10.05.2022, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție a RM nr. 3ra-769/22 din 02.11.2022, se confirmă poziția contestatarului în partea legalității: nu este obligat subiectul ce desfășoară activitate de caritate de a dispune de autorizația cerută de agentul constatator, iar procesul-verbal cu privire la contravenție și a decizia de sancționare sunt emise contrar legislației naționale.

În şedinţă de judecată reprezentantul organului constatator a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată cu menținerea procesului-verbal cu privire la contravenție.

La ședință de judecată contestatarul *****, și agentul constatator nu s-au prezentat, fiind citați în mod legal despre locul, data și ora ședinței de judecată ce se confirmă prin avizele de recepție anexate la dosar, nu au informat instanța de judecată despre motivele neprezentării, nu au solicitat amânarea examinării cauzei pentru o altă dată. Astfel că, prin prisma art. 455 Cod Contravențional al RM, instanța de judecată consideră posibilă examinarea cauzei în lipsa acestuia. Concomitent, informații despre data locul și ora ședinței de judecată pe cauza dată au fost făcute publice și pe site-ul oficial al instanței de judecată, ce se asimilează cu citarea publică. Ținând cont de faptul că procedura de citare legală a fost respectată, instanța de judecată a dispus, în baza art. 382 din Codul Contravențional al RM, examinarea cauzei în lipsa acestora.

Studiind materialele cauzei, instanţa de judecată consideră necesar de a admite contestația, din următoarele considerente.

Verificând respectarea termenul depunerii contestaţiei de către *****, instanţa de judecată fixează că, aceasta este depusă în decursul a 15 zile de la data emiterii deciziei asupra cauzei contravenţionale, iar în asemenea situaţie prevederile art. 448 alin. (1) din Codul contravenţional al RM, fiind respectate.

În conformitate cu prevederile art. 440 alin. (2) Cod contravențional, *agentul constatator este sesizat prin plângere sau denunț ori se autosesizează când dispune de informații suficiente pentru a considera cu un grad înalt de probabilitate că este comisă o contravenție fie prin constatarea faptei contravenționale*.

Potrivit prevederilor art. 407 alin. (1) Cod contravențional, *contravenţiile prevăzute la art. 55[3], 84, art. 197 alin. (7)–(10), (12)–(29), art. 198–200[1], 204, 206, 207, 221[1], art. 224, art. 273 pct. 1), 2), 4), 6), 10)–13), art. 278–281, art. 283 alin. (1) şi art. 344 se constată de către organele de specialitate ale administraţiei publice în domeniul transportului rutier, electric, feroviar şi naval, conform tipului de transport corespunzător competenţei*.

În conformitate cu prevederile art. 440 alin. (1) Cod contravențional, *constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare*.

Iar conform prevederilor art. 442 alin. (1) Cod contravențional, *procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui*.

La caz instanța de judecată denotă că, agentul constatator din cadrul ANTA s-a autosesizat neîntemeiat, prin aprecierea arbitrară a circumstanțelor cauzei.

Prin urmare, instanța de judecată consideră că, procesul contravențional a fost pornit neîntemeiat, iar vinovăția lui ***** nu a fost dovedită din următoarele considerente:

Instanța de judecată statuează că, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor şi obligaţiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzaţii în materie penală îndreptate împotriva sa.

De asemenea, CtEDO, în cauza *Luka vs. România* a evidenţiat că art. 6 implică faptul că deciziile instanţelor trebuie să precizeze în mod suficient motivele pe care se întemeiază, astfel încât să arate că părţile au fost ascultate şi să garanteze posibilitatea unui control public al administrării justiţiei. Altfel spus, art. 6 îi atribuie „instanţei" obligaţia de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor şi probelor părţilor, cu excepţia cazului în care se apreciază relevanţa acestora şi fără a fi înţeleasă ca implicând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Ţările de Jos, p. 19-20, pct. 59 şi 61)*. Curtea evidenţiază că trebuie să se ţină seama de relevanţa şi incidenţa argumentului sau motivului cu privire la care instanţa nu s-a pronunţat la încheierea cauzei *[Jahnke şi Lenoble vs. Franţa (dec.), nr. 40490/98, CEDO 2001-IX; şi Dima vs. România, 16.11.2006]*.

Astfel, instanța de judecată determină că, ***** nu putea fi găsit vinovat de săvârșirea contravenției imputate, motiv din care și se va admite contestația depusă, cu încetarea procesului contravențional din lipsa faptei contravenției.

În ordinea art. 381 alin. (4) Cod contravențional, *autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cât și cele care dezvinovățesc persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum și circumstanțele atenuante sau agravante*.

Potrivit prevederilor art. 8 alin. (1), (2) din Codul contravențional, *persoana este supusă răspunderii contravenţionale numai pentru fapte săvârşite cu vinovăţie. Este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională*.

Conform prevederilor art. 14 alin. (1) – (3) din Codul contravențional, *contravenţia se săvârşeşte cu intenţie sau din imprudenţă. Contravenţia se consideră săvârşită cu intenţie dacă persoana care a săvârşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conştient survenirea acestor urmări. Contravenţia se consideră săvârşită din imprudenţă dacă persoana care a săvârşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod uşuratic că ele vor putea fi evitate, ori nu îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deşi trebuia şi putea să le prevadă*.

În conformitate cu prevederile art. 425 alin. (2) al Codului contravenţional, *în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor*

mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, depoziţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

Din materialele cauzei instanţa de judecată reţine că, la caz nu există nici o probă ce ar dovedi vinovăția lui ***** în comiterea contravenției incriminate, existând doar poziția agentului constatator.

Astfel, a priore nu s-a dovedit însăși faptul transportării de persoane, or la materialele dosarului, dar și în procesul-verbal cu privire la contravenție nu este indicat nici o persoană – numele acesteia, datele de identitate după care ar putea fi identificată.

Conform prevederilor art. 197 alin. (7) Cod contravențional (*în redacţia Legii în vigoare la momentul comiterii faptei*), *efectuarea transportului rutier de persoane şi/sau mărfuri, contra cost, în lipsa, la bordul vehiculului rutier, a actelor permisive sau a documentelor de transport specifice tipului de transport rutier efectuat atunci când deţinerea lor la bord este prevăzută de legislaţia în vigoare sau necompletarea lor, se sancţionează cu amendă de la 42 la 60 de unităţi convenţionale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 42 la 60 de unităţi convenţionale aplicată persoanei cu funcţie de răspundere, cu amendă de la 60 la 90 de unităţi convenţionale aplicată persoanei juridice*.

Reieșind din prevederile normei legale în redacția Legii la momentul când se invocă că ar fi fost comisă fapta contravențională, instanța de judecată reține că, un semn calificativ al acesteia urma să fie transportul – „*contra cost*”. La caz, agentul constatator nu a probat faptul că, *****, ar fi perceput de la persoane careva plată pentru transportarea acestora, și care ar fi cuantumul acestei plăți, în special, reieșind din considerentul că agentul constatator, cum a fost menționat supra, în genere nu a indicat cine ar fi acele persoane, cu identificarea lor, pe care se pretinde că ***** le-ar fi transportat în ziua cu pricina.

La acest capitol, instanța de judecată consideră plauzibile argumentele expuse de către ***** în contestația depusă potrivit căruia – transportarea persoanelor vulnerabile a fost efectuată gratis, în cadrul unui act de caritate, or agentul constatator nu a putut combate argumentul în cauză.

Instanța de judecată consideră plauzibile argumentele expuse de către ***** în contestația depusă potrivit căruia, A.O. „Centrul Comunitar Anticriză”, este o asociație obștească, necomercială, nu se manifestă ca întreprindere care își desfășoară activitatea de transport rutier, prin urmare, nu poate fi obligată să îndeplinească condițiile prevăzute de art. art. 78 lit. b) din Codul Transporturilor Rutiere.

De asemenea, instanța de judecată reține și argumentul contestatarului potrivit căruia, A.O. „Centrul Comunitar Anticriză”, cu ajutorul transportului auto, acordat de persoane fizice, desfășoară o activitate de caritate, transportând persoanele vulnerabile la locul solicitat de oamenii nevoiași. La rândul său, prevederile Legii nr. 150/2014, se

referă direct la activitatea unor întreprinderi ce duc o activitate comercială, desfășurând activitatea de transport rutier contra cost.

Prin prisma art. 4 din Codul Transportului Rutier, art. 3 al Legii nr. 845 din 03.01.1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, art. art. 2, 6 alin. (1), (2) al Legii nr. 86 din 11.06.2020 cu privire la organizațiile necomerciale, precum și prevederile art. art. 245 alin. (1), 280 alin. (1), 281 alin. (1), 382 Cod civil, instanța de judecată conchide că, activitatea de caritate a A.O. „Centrul Comunitar Anticriză" nicicum nu poate fi definită ca „operator de transport rutier" care efectuează operațiuni de transport rutier, mai ales contra cost și, prin urmare, activitatea acesteia nu poate fi reglementată potrivit Legii nr. 150/2014.

Concomitent, potrivit art. 5 alin. (2) din Codul Transportului Rutier: *activitate de transport rutier – ansamblu de operațiuni de transport, care asigură nemijlocit deplasarea mărfurilor sau a persoanelor cu ajutorul vehiculelor rutiere, pe distanțe și în condiții prestabilite*.

Totodată, în cazul din speță, reține instanța de judecată, activitatea de caritate a A.O. „Centrul Comunitar Anticriză", nicicum nu se reglementează de prevederile Codului Transporturilor Rutiere (Legii nr. 150/2014), fapt ce răstoarnă aprecierea agentului constatator cu referire la obligarea asigurării deținerii actelor permisive, care de fapt nici nu au fost identificate în cauză ca fiind lipsă.

Tragerea la răspundere contravențională potrivit art. 197 alin. (7) Cod contravențional, pentru faptul că nu „*deține pe toată durata transportării la bord lista de control a persoanelor transportate semnată de beneficiarul transportării*", care nu se impun prin Codul Transporturilor Rutiere la desfășurarea unui act de caritate, nu se încadrează în fabula articolului, care prevede tragerea la răspundere pentru efectuarea unei rute regulate, contra cost. Prin urmare, constată lipsa elementelor contravenției prevăzute de art. 197 alin. (7) Cod contravențional.

În contextul celor sus-expuse, din înscrisurile anexate la dosar, instanța de judecată reține că, prin decizia Curții de Apel Comrat nr. 3a-5/2022 din 10.05.2022, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-769/2022 din 02.11.2022, s-a decis că, activitatea de caritate, desfășurată de către A.O. „Centrul Comunitar Anticriză" – nu cade sub incidența Codului Transporturilor Rutiere, inclusiv a prevederilor art. 78 alin. (1) lit. b), (2) Codului Transporturilor Rutiere.

În contextul deciziei Curții de Apel Comrat nr. 3a-5/2022 din 10.05.2022, se confirmă poziția contestatarului în partea abuzului admis de către agentul constatator, iar ca consecință, procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare sunt emise contrar prevederilor legislației naționale.

Instanța de judecată reține că, A.O. „Centrul Comunitar Anticriză" – nu se manifest ca agent economic. Prin urmare, instanța de judecată apreciază ca fiind plauzibil argumentul contestatarului potrivit căruia – nu pot fi aplicate în privința acesteia, în cazul din speță, prevederile art. art. 49, 58, 60 dar și alte prevederi din Codul Transporturilor Rutiere, aplicabile operatorilor de transport rutier, fapt expus și prin decizia Curții de Apel Comrat nr. 3a-5/2022 din 10.05.2022, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-769/2022 din 02.11.2022.

La rândul său, A.O. „Centrul Comunitar Anticriză”, având decizia Curții de Apel Comrat nr. 3a-5/2022 din 10.05.2022, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-769/2022 din 02.11.2022 – se află sub imperiul principiului – *puterea lucrului judecat*.

Suplimentar, argumentelor enunțate supra, instanța de judecată ține să menționeze că, la moment norma art. 197 alin. (7) Cod contravențional, a suferit modificări cardinale.

Astfel, conform art. 197 alin. (7) Cod contravențional (*în redacţia Legii în vigoare la momentul examinării cauzei*), *amplasarea, în interiorul și/sau pe caroseria unui vehicul rutier, a indicatorului de rută cu indicarea punctelor de plecare/destinație fără a deține autorizația de transport rutier de persoane prin servicii regulate pentru ruta dată se sancționează cu amendă de la 40 la 50 de unități convenționale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 70 la 100 de unități convenționale aplicată persoanei juridice*.

Prin urmare, instanța de judecată constată că, la etapa actuală, faptele incriminate lui ***** conform procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. *****din*****, în prezent în genere nu se mai regăsesc ca fapte contravenționale prin norma art. 197 alin. (7) Cod contravențional.

Totodată, instanța de judecată reține că fapta de care inițial a fost învinuit *****, se regăsește la art. 197 alin. (7) Cod contravențional (*în redacţia Legii în vigoare la momentul examinării cauzei*), care prevede: *efectuarea transportului rutier de persoane și/sau mărfuri, contra cost, în lipsa la bordul vehiculului rutier a actelor permisive sau a documentelor de transport specifice tipului de transport rutier efectuat atunci când deținerea lor la bord este obligatorie conform legii sau necompletarea lor se sancționează cu amendă de la 30 la 60 de unități convenționale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 60 la 90 de unități convenționale aplicată persoanei cu funcție de răspundere, cu amendă de la 90 la 150 de unități convenționale aplicată persoanei juridice*.

Însă și în acest caz, nu s-a stabilit de către agentul constatator existența semnului calificativ „*contra cost*”, astfel că faptele pretins a fi comise de ***** nu se confirmă.

Conform prevederilor art. 375 alin. (3) al Codului contravenţional, *concluziile despre vinovăţia persoanei în săvârşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional*.

Reieşind din considerentul că pe cazul dat există doar poziţia agentului constatator, lipsa probelor în susținerea poziției acestuia și prezența probelor care o combat, și, pornind de la prevederile normei de drept nominalizate, din faptul că ***** nu și-a recunoscut vina, instanţa de judecată reţine că fapta contravenţională nu a fost probată.

În asemenea situație, instanța de judecată denotă că nu a fost probat faptul prestării serviciilor „contra cost”, argumentul agentului constatator rămânând a fi unul declarativ, lăsând loc de dubii vis-a-vis de existența faptei contravenționale în acțiunile lui *****, care prin prisma normei art. 375 alin. (3) al Codului contravenţional, precitate supra, urmează a fi interpretată în favoarea contestatarului.

Reiterând cele expuse supra, instanța de judecată constată următoarele, contrar cerinţelor legislaţiei în vigoare, la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie, agentul constatator nu a stabilit în baza unor probe pertinente şi concludente faptul comiterii de către ***** a contravenţiei prevăzute de art. 197 alin. (7) Cod Contravenţional. Retrospectiv, de către agentul constatator nu au fost acumulate careva probe care să confirme vinovăţia lui de comiterea contravenţiei imputate, procesul-verbal cu privire la contravenție fiind bazat în exclusivitate pe afirmaţiile agentului constatator. Or, probele sunt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de codul contravenţional, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei, iar în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, depoziţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

Prin prisma prevederilor art. art. 7, 381, 458 alin. (1) lit. a) Cod contravenţional, rezultă că, prezumţia de legalitate a procesului-verbal cu privire la contravenţie, a fost supusă atenţiei Curţii Europene a Drepturilor Omului (cauza *Anghel vs. România* din 04 octombrie 2007), cauză în care Curtea, prin hotărârea din data de 4 octombrie 2007, îşi exprimă în mod foarte clar punctul de vedere cu privire la acest aspect. Curtea este de părere că, dacă scoaterea contravenţiei în afara legii penale nu ridică probleme în sine, nerespectarea garanţiilor fundamentale, printre care şi prezumţia de nevinovăţie, care protejează cetăţenii împotriva unor posibile abuzuri din partea autorităţilor, reprezintă un aspect ce trebuie examinat în temeiul articolului 6 din Convenţie. Reiterând importanţa, în cadrul unei proceduri ce poate fi calificată drept „penală”, a unei astfel de garanţii, destinată să restabilească echilibrul dintre presupuşii autori ai faptelor ilegale şi autorităţile chemate să îi urmărească şi pedepsească, Curtea consideră că asemenea cazuri urmează a fi judecate echitabil, după cum prevede art. 6 din CEDO.

Totodată, în cauza *Capeau vs. Belgia* (hotărârea din 13 ianuarie 2005), Curtea, referindu-se la bănuielile rezonabile, reaminteşte în această privinţă că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art. 6 § 2 şi obligă, *inter alia,* ca sarcina de a prezenta probe să revină acuzării.

La rândul său, vinovăţia sa de comiterea contravenţiei prevăzute de art. 197 alin. (7) Cod Contravenţional, nu şi-a găsit confirmarea.

Din interpretarea art. 6 al CEDO, pronunţarea de către instanţă a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanţiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligaţia instanţei de judecată de a se expune în hotărârile emise asupra tuturor cerinţelor pricinii, precun şi asupra argumentelor invocate de către intimat întru admiterea sau respingerea acestora (*cauza Garda Ruiz, 26).*

În sensul art. 6 alin. (1) al Convenţiei, organul care examinează cauza în fond, trebuie, să indice cu suficientă claritate motivele pe care-şi întemeiază hotărârile, iar

având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale să precizeze noţiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse aprecierii. De asemenea, noţiunea de proces echitabil impune ca organul abilitat sau împuternicit de a examina cauza să nu-şi motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efect problemele esenţiale care-i sunt supuse aprecierii şi să nu se mulţumească de a proba pur şi simplu concluziile uneia dintre părţi.

Concomitent, instanța de judecată ține să menționeze că nu va reține argumentele expuse de *****, potrivit căruia el nu a fost asigurat cu un interpret, prin ce i-ar fi fost încălcat dreptul de a cunoaște în ce este învinuit, or el nu posedă limba de stat, deoarece, cum a fost stabilit supra, el este cetățean al Republicii Moldova, prin urmare este obligat să cunoască limba de stat – limba română. La acest capitol, instanța de judecată ține să menționeze că, statul i-a asigurat toate posibilitățile de a studia limba română începând cu studiile în instituțiile de stat de învățământ și terminând cu cursuri private. Faptul că ***** nu a depus nici un efort pentru a învăța limba statului cetățeanul căruia este, prin ce a dat dovadă de un vădit disrespect pentru societate și țara în care locuiește, nu poate fi apreciat de instanța de judecată ca abuz din partea agentului constatator sau încălcare a prevederilor art. 6 CEDO cum a încercat să prezinte contestatarul. La acest capitol, instanța de judecată ține să informeze petiționarul că, primar, garanția în cauză a fost instituită pentru cetățenii altor state, care întemeiat pot să nu cunoască limba oficială – limba română, dar nu pentru cei care insistent nu doresc să o studieze pe temeiuri naționaliste.

În afară de aceasta, instanța de judecată nu va reține argumentul despre necunoașterea limbii și din considerentul că contestația semnată doar de contestatar, a fost întocmită în limba română, iar din textul acesteia nu rezultă că persona nu ar cunoaște limba în cauză, or lipsesc careva mențiuni vis-a-vis de faptul că el ar fi recurs la serviciile unui translator sau a altei persoane la întocmirea textului contestației.

La fel, instanța de judecată nu va reține nici argumentul despre încălcarea dreptului la apărare prin neasigurarea lui ***** cu un apărător, deoarece din contestație sau materialele cauzei contravenționale, nu rezultă faptul că acesta ar fi solicitat intervenția unui avocat, sau ca examinarea cauzei să fie amânată până își va putea angaja unul. Mai mult, poziția dată a instanței de judecată se întemeiază și prin faptul că, deși cauza a fost examinat în instanță de mai mult timp, ***** nu a recurs la angajarea unui avocat, cu atragerea lui în proces, până în prezent, ce indiscutabil conduce instanța de judecată la concluzia că argumentul în cauză este unul vădit declarativ.

Reieşind din circumstanţele enunţate supra raportate la norma de drept nominalizată, instanţa de judecată consideră necesar de a înceta procesul contravenţional în privinţa lui *****.

În conformitate cu prevederile art. 461 Cod contravențional, *în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art. 441 sau 445 alin. (1), instanța de judecată încetează procesul contravențional*.

Conform prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravențional, *procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care: nu există faptul contravenţiei*.

Prin urmare, reieșind din considerentul că, la materialele dosarului care i-a fost prezentat instanței de judecată nu există nici o probă care ar dovedi existența faptei contravenționale și ar proba vinovăția în comiterea acesteia de către *****, instanța de judecată conchide că agentul constatator a luat o decizie neîntemeiată și arbitrară, astfel că, contestația depusă de ***** este întemeiată și demnă de admis.

Concomitent, instanța de judecată ține să explice cet. *****, că are dreptul la reparații în condițiile Legii nr. 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti.

În conformitate cu prevederile art. art. 394-395, 407, 441 alin. (1) lit. a), 448, 461, 462-463 al Codului contravenţional nr. 218 din 24.10.2008, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se admite contestaţia cet. *****, privind anularea deciziei de sancţionare şi procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. *****din*****, cu încetarea procesului contravențional.

Se anulează procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. *****din*****, cu încetarea procesului contravențional pornit în privinţa lui *****, pentru săvârşirea faptei contravenționale prevăzute de art. 197 alin. (7) Cod contravențional și a deciziei emise în baza acestuia, prin care a fost sancționat cu amendă în mărime de 42 unități convenționale ce constituie de 2100,00 lei – pe motiv că nu există faptul contravenției.

Copia hotărârii se remite pentru informare și executare părților.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

Președintele ședinței,
Judecătorul **Ana COSTIUC**